

[Undervisningsministeren.]

met blødt op, at det ikke er en betingelse for at blive lærer i folkeskolen, at man er medlem af folkekirken, og der er — det vil jeg gerne fremhæve over for det ærede medlem — talrige eksempler på, at ansættelse har fundet sted, uden at der foreligger medlemskab. Ministeriet ønsker ikke at hindre, at der ansættes lærere, som står uden for folkekirken; det vil jeg gerne understrege, for at det kan stå helt klart. Derimod fastholder ministeriet kravet om, at lærere, der skal påtage sig kristendomsundervisningen, må være medlemmer af folkekirken eller tilhøre en evangelisk-luthersk frimenighed. Dette krav skyldes, at det udtrykkelig i folkeskoleloven fastslås, at der skal gives kristendomsundervisning i skolen, og at denne skal være i overensstemmelse med folkekirken evangelisk-lutherske lære.

Det ærede medlem var inde på, at ministeriets holdning skulle have ført til en stærk udvikling i retning af, at lærere, der ikke var medlemmer af folkekirken, møder vanskeligheder ved ansættelsen. Her vil jeg gerne understrege over for det ærede medlem, at ministeriet jo i realiteten ikke har nogen indflydelse med hensyn til læreransættelser. Det er for landkommunernes vedkommende skoledirektionen, der ansætter, og ministeriet får ikke de enkelte ansættelser forelagt. Drejer det sig om købstæder, bliver byrådets valg forelagt ministeriet, der kun kan gribe ind, hvis den pågældende ikke opfylder de almindelige krav f. eks. med hensyn til aspiranttid, indfødsret m. v.

Det er klart, at der ved små skoler, hvor lærerne praktisk taget skal kunne dække samtlige fag, i sig selv vil være vanskeligheder forbundet med at antage en lærer, der ikke kan påtage sig kristendomsundervisningen. Ved større skoler er forholdet et andet. Der kan man takket være de muligheder, man har for fagdeling, meget vel anvende en lærer, som ikke kan påtage sig undervisning i dette enkelte fag; og som jeg sagde før, sker dette jo. Men det kan godt være — det kan jeg ikke bestride — at der er skolemyndigheder rundt omkring i landet, der lægger en sådan vægt på, at lærere er medlemmer af folkekirken, at de ikke vil ansætte folk, der står uden for denne. Det

kan ministeriet ikke blande sig i. Men jeg vil gerne igen understrege, at der jo ikke hermed er tale om, at ministeriet på nogen måde ønsker at spærre vejen for, at lærere, der ikke er medlemmer af folkekirken, kan komme til at virke som lærere inden for folkeskolen.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Johan Nielsen* til forsvarsministeren:

„Får den danske stat betaling for de loranstationer og den radarstation, som NATO har bygget på Færøerne?“

Johan Nielsen: For nogle år siden byggede man på Færøerne først to loranstationer og siden en radarstation. Der har stået megen gny om disse bygningsværker, især om radarstationen, og der er vitterlig en del af befolkningen på Færøerne, som ønsker den derhen, hvor peberet gror. Det gør jeg ikke. Jeg er en fredens mand, og jeg synes, at de, som bor dér, hvor peberet gror, har lige så god ret til at leve i fred som vi andre. Jeg så hellere, at vi havde fabrikker, skibe, havne og veje for de penge, som den radarstation har kostet, men de, som har bygget denne radarstation, mener vel ikke, tiden er inde til at smede sværdene om til plove. Det kan jeg kun beklage. For mig er krigen kun en vederstyggelighed. Jeg mener at være lige så velbevandret i historie som de fleste af det høje tings ærede medlemmer, men jeg kan i øjeblikket ikke huske, at en krig nogen sinde har løst noget problem. For øvrigt er livet for mig så helligt, at det er tabu. Hvis jeg berøvede dem livet, som jeg har sat ind i verden, ville jeg blive erklæret for sindssyg og blive spærret inde. Samfundet eller staten kan ikke skabe liv og har derfor heller ikke ret til at tage liv. Jeg har fire sønner, og jeg nærer absolut ikke noget ønske om, at de skal slå nogen ihjel, lige så lidt som jeg ønsker, at de skal blive slået ihjel. Jeg gruer for den dag, de skal oplæres til at bryde det femte bud.

Således som jeg tænker de fleste færingers. De er et folk af pacifister. Vold og drab er ukendt på Færøerne. Det er ikke, fordi man er bedre dér end andre steder, heller ikke fordi man er mere bange for at dø end andre steder. Tværtimod. I kampen mod naturmagterne sætter færingen daglig livet på